

1. Velkomst:

Kære medlemmer

Velkommen til Ballerup Lærerforenings Generalforsamling. Hvor er det godt at se jer og hvor har vi glædet os til denne dag og aften.

Som sædvanligt har vi planlagt et godt program til jer. Vi håber, at I får en god aften i vores faglige og sociale fællesskab.

Som altid begynder vi med en fællessang

Kald Styrelsen op på scenen til Fællessang

Så vil vi gerne bede Styrelsen om at komme herop. For tillidsrepræsentanterne er krumtappen i vores forening. Uden dem ville vi slet ikke have så tæt en kontakt med jer medlemmer, som vi har.

Det at være tillidsmand er også ofte en lidt udkældt post, hvor de af og til bliver afkrævet handlinger, som de ikke har mulighed for at udføre i praksis. For tillidsrepræsentantens fornemmeste rolle er at bygge bro mellem medarbejdere og ledelse og få samarbejdet til at glide gennem dialog. Og det er virkelig ikke altid let.

Ligesom sidste år vil de gerne synge sammen med jer i vores på nyetablerede TR-kor. Ja, der er tydeligvis ingen grænser for, hvor servicemindedes vores tillidsrepræsentanter er. Skal vi ikke give dem en hånd og så synger vi sammen vores foreningssang.

Kære medlemmer. Så er vi her igen. Jeg håber I sidder godt, for der sker meget skolepolitisk både landsplan og i Ballerup.

Landspolitik

Folketingsvalget fylder – og skolepolitikken er blevet et af de store debattemaer. I begyndelsen af februar kom Socialdemokraterne med et ret vildt folkeskoleudspil med det hyggelige navn "*Lilleskolen*" – og allerede dér vidste vi, at valgkampen var i gang.

Jeg er altid lidt på vagt, når Socialdemokratiet vil lave store reformer på folkeskoleområdet. Sporene skræmmer stadig fra 2013, og jeg bryder mig grundlæggende ikke om, når politikere går til valg på at være "børnenes statsminister", som Mette Frederiksen gjorde i 2019 – og rent faktisk blev valgt på.

Til hendes forsvar vil jeg sige, at hun og Tesfaye siden har været med til at vende Socialdemokratiets skolepolitik ved at erkende, at lockout og folkeskolereform var en kæmpe fejl – og at man nu er i gang med at rette op på noget af det vanvid, partiet selv har været med til at skabe.

Fra at være arg modstander af socialdemokratisk skolepolitik tager jeg nu mig selv i at være mere positiv over for deres nyere udmeldinger. De har været med til at lave Folkeskolens Kvalitetsløft, som er i gang med at blive implementeret. Det er langt fra perfekt – men det er trods alt en bevægelse væk fra de lange skoledage og den stramme styring og hen imod en mere professionsorienteret skolepolitik, hvor man i højere grad virker interesseret i lærernes stemme og samtidig tager nogle af de svære debatter om mistrivsel, forældreansvar, børnesyn og ro i skolen, som vi som lærerforening selv har haft svært ved at trænge igennem med.

Med Lilleskoleudspillet er der max 14 elever i klassen fra børnehaveklasse til og med 3. klasse. Forslaget står på de positive erfaringer fra corona, hvor lærere med undervisning på små hold oplevede at kunne nå hele vejen rundt både fagligt og relationelt. Det er en voldsomt dyr løsning, som årligt løber op i 5,5 milliarder + 1,2 milliard til opstart.

Min begejstring er dog stadig sådan lidt forbeholden, hvor jeg får indre billeder af Michael Scott fra *The Office*, der har lovet at betale for udsatte børns universitetsuddannelse, hvis de består grundskolen. Han bliver hyldet og fejret, men må på den mest tåkrummende vis trække sit tilbud tilbage og tilbyder så i stedet at

give de nu store elever gratis laptop-batterier i stedet for den lovede universitetsuddannelse.

Jeg siger ikke, at det bliver sådan. Men udspillet er uden tvivl et oplæg til forhandlinger i en kommende regering med Frederiksen for bordenden.

I mandags igangsatte DLF, deres valgkampagne med en timing, som sjældent har været bedre. Titlen til kampagnen er 'Folkeskolen kan mere, hvis vi giver den muligheden. Budskaberne er, at der skal investeres i en god folkeskole, så vi kan tiltrække flere lærere. Lærere, der kan lære børnene at læse og regne og skabe en undervisning, hvor eleverne er glade for at gå i skole og være en del af fællesskabet.

Jeg håber, at I vil være med til at dele kampagnen og budskaberne dér, hvor det giver mening. Forhåbentlig betyder det, at partierne kappes om at komme med initiativer, der reelt øger ressourcerne til folkeskolen – og lige nu ser det faktisk ud til at være tilfældet.

Radikale har været ude med 'Børneløftet', hvor man vil tilføre svimlende 7,1 milliarder årligt til, at der kan være to voksne i halvdelen af timerne, bedre forberedelsestid til både lærere og pædagoger, skolepsykologer, større fokus på kunst og kultur med kunstnere ansat i alle kommuner og gratis skolemad til alle børn og så er de uden sammenligning det parti, som er størst fortalere for det moderne børnesyn og derfor også modstandere af en skærpelse af ordensbekendtgørelse og lærernes mulighed for fysisk indgriben.

SF og Enhedslisten har ikke sat økonomi på deres skolepolitik, men de er enige med både Radikale og socialdemokratiet om lavere klassekvotienter, flere timer med uddannede voksne, bedre tid til forberedelse, karakterfrie klasser, kreativ undervisning og mere tid til feedback. SF står alene med ønsket om kortere skoledage, men fællesmængden mellem Radikale, SF, Socialdemokratiet, Alternativet og Enhedslisten er stor.

Konservative vil give 2,1 milliarder til flere voksne og et engangsbeløb på 1,6 milliard til styrke inklusionen. De er også med i 'Blå skolepolitik' sammen med Liberal Alliance, Danmarksdemokraterne og Dansk Folkeparti om et skoleudspil, der er et opgør med den forfejlede folkeskolereform og inklusionsindsats. Man vil øge friheden til den enkelte skole, men samtidig stramme pensum i fagene. Her er man enige om alle elevers ret til kvalificeret undervisning, som ikke skal ødelægges af de få. Vold og uro skal ikke accepteres.

For Venstre og Moderaterne er det frie skolevalg førsteprioritet, ligesom øget frihed til den enkelte skole. Venstre vil give 5 milliarder til flere voksne og Moderaterne mangler deres endelige skoleudspil, men I kan se deres fokusområder her.

Socialdemokratiets udspil er til forskel fra de fleste andre folkeskoleudspil meget konkret, og det er et virkeligt stort plus for vores dagsorden om at sikre flere lærerstillinger.

Men der også hår i suppen, for behøver klassekvotienten virkelig at være så lav?

Forskningen peger på, at klassekvotient i sig selv har mindre effekt end lærerens kompetencer og undervisningskvalitet. Og hvad er logikken i, at eleven fra 3. til 4. klasse – hen over én sommerferie – på magisk vis skulle være klar til at gå fra 14 til 28 elever? Kunne man fordele ressourcerne lidt mere bredt – også selvom vi godt ved, at det især er indskoling, der er mest presset?

Hvis midlerne blev fordelt på alle klassetrin, ville vi i Ballerup få ca. 50 millioner ekstra. Det ville sænke den gennemsnitlige klassekvotient fra 22,9 til 19,4 elever – cirka 40 ekstra klasser – og man kunne indføre et elevloft på 20 på alle klassetrin. Det kan da noget, men da jeg rent faktisk mødte hende og spurgte ind til dette, fik jeg klart indtrykket af, at det er oplæg til forhandling og selvfølgelig vil de tale med Danmarks Lærerforening.

Grundlæggende er vi glade for ressourcer til at sænke klasseloftet, da det er ensbetydende med flere lærere.

For når ressourcer ikke er bundet op på noget meget konkret, så ryger de ned i skolens samlede økonomi, hvor der nu også blevet større muligheder for at anvende midlerne lokalt, som man ønsker det.

Lærermilliard

Et godt eksempel er, at med finansloven i 2020 blev det besluttet at tilføre folkeskolen 1 milliard årligt til ekstra lærerressourcer. Det kan vi bare slet ikke se i Ballerup – tværtimod. I samme periode er vi gået fra at være 1 lærer pr. 9 elever til en lærer pr. 10 elever. Hvis I har svært ved at genkende det tal fra jeres hverdag, så er det fordi det specialiserede område er talt med, ligesom vejledere, skolebibliotek mm. også er det.

Fra 2020 til 2025 er antallet af lærerstillinger faldet med 12 mens antallet af pædagogstillinger i skolen er steget med ca. 50. Så måske burde lærermilliarden i

Ballerup have heddet pædagogmilliarden. Det er i hvert fald her ressourcerne er landet.

Vi vil meget gerne have flere ressourcer til folkeskolen – men vi vil også have ressourcer, der kan knyttes til lærerstillinger, fordi skolernes frie valg ikke nødvendigvis er til vores fordel.

Lederne argumenter med, at elevgrundlaget har ændret sig og dermed har skolens kerneopgave også ændret sig fra undervisning – til læring og i dag til deltagelse. Jeg kunne ikke være mere uenig. Politikerne fik et chok, da de så Ballerups faglige resultater til afgangsprøven i sommers og desværre er det en god indgangsvinkel for mig, når vi taler om, hvad der skal til for at forbedre de faglige resultater. Borgmesteren tager det i hvert fald meget alvorligt.

Vi peger selvfølgelig på, at vi alt for længe har sat trivsel foran faglighed – uden trivslen i øvrigt er blevet bedre af den grund. Vi skal fokusere mere på dannelse og faglig udvikling og trivsel gennem fagene – det kræver selvsagt flere lærere, og at vi som profession får vores fagsprog tilbage.

Sprogets udvanding

Vi skal være langt bedre til at stå på, hvad det vil sige at holde skole. Når man går i skole, er man elev – ligesom man er spejder, hvis man går til spejder. Ordet “*elev*” kommer af at elevere: løfte op, hæve, opdrage. Det er en mere poetisk og dannelsesmæssig beskrivelse end “barn”, som primært er et udtryk for alder.

Som elev skal man lære gennem faglig undervisning – og “at undervise” betyder jo i sig selv: *at vise undere*.

Når vi fjerner grundbegreber og erstatter dem med mere “inkluderende” fortællinger, hvor lærere og pædagoger reduceres til “voksne”, undervisning reduceres til læring, som reduceres til deltagelse – så forfladiger vi fagsproget og professionen.

Børnesyn

Jeg vil gerne tage jer med til en tid før folkeskolereform. Lockout og inklusionsreform. Vi er på Østerhøjskolen. Det er lærernes julefrokost og jeg er en del af et selvbestaltet underholdningsudvalg, som har forberedt et noget særpræget krybbespil.

Jesusbarnet spilles af Morten, der nu er lærer i gruppeordningen på Hedegårdsskolen. Han bliver født af Jomfru Maria – min kone Mette - nu bedre kendt som som prisvinderen – det er i hvert fald sådan hun vil tiltales for tiden. Og vi kan da godt give hende en hånd, for det er da mega flot, at hun er blevet valgt til årets vejleder i Danmark.

Nå, det var jo egentlig ikke det, som det skulle handle om. Jesus aka Morten bliver altså født af Jomfru Maria aka Mette. BAL

Det foregår som et dramatisk skyggespil bag et lærred, hvor jeg har en vigtig birolle. Jeg kaster rå andelever over forhængen ud til publikum i en blød bue. Det er stærke sager – stærk impro.

Under hele krybbespillet har Bodil Møller rollen som ledestjernen – højt hævet over alle og hvor man kun kan se hendes konstant smilende, milde ansigt gennem en stjerne.

Gennem stykket ser vi Jesus vokse op og vi springer til en scene i 2.a, hvor Jesus har billedkunst. Jesus er knap så jesus-agtig i stykket – han var mere inspireret af Doppl, som var ret populær på det tidspunkt.

Mens de andre elever i klassen laver askebægere af ler til sine forældre – det gjorde man dengang - så er Jesusbarnet i gang med at forme en gigantisk penis.

Da den stakkels lærer, der spilles af Søren Kilbo, venligt forsøger at vejlede jesusbarnet til at konvertere penis til askebæger, går jesusbarnet amok, råbe ”dø ved kølle” og smadrer de andre børns askebægere. I baggrunden smiler den nu ledestjerne stadig mildt.

Jeg kan ikke huske, hvordan stykket ender, men jeg har nogle bizarre indre billeder af idrætsundervisningen, hvor jeg og andre iført badedragter danser hurtigt og intenst rundt om juletræet. Læreren Kilbo falder ægte. Det var som sagt stærke sager!

Grunden til, at jeg nævner det her er, at de udfordringer med børnesyn og den anerkendende pædagogik, som vi her kritiserede på meget dramatisk vis, i virkeligheden ikke har ændret sig særligt meget.

I dette skoleår har debatten fyldt mere end nogensinde med Tesfaye og Klinge på hver sin side. Debatten bliver lidt for karikeret efter min smag, men er også et velkomment opgør med det moderne børnesyn, der nu har 30 år på bagen – og nok trænger til en revidering.

For mig at se, har børnesynet udviklet sig til et urealistisk ideal, hvor børn altid er lige som de skal være, mens den voksnes opgave er at imødekomme den unikke personlighed, de nu engang har.

Det vigtige er derfor ikke længere, hvordan børn opfører sig, men hvordan de har det indeni. De må ikke føles sig forkerte, afviste, overset eller mangle anerkendelse. De må ikke opleve skyld og skam. Negative følelser er sat i skammekrogen, og opstår de skal de helst løses og forandres til de positive af slagsen så hurtigt som muligt. Børns behov skal til enhver tid imødegås med respekt, nysgerrighed og rummelighed.

Al strenghed i form af irettesættelser, belæring, straf og konsekvenser kastes over bord. I stedet skal der fokuseres på, hvordan man kan coache barnets udvikling ved at fokusere på det positive, og at være anerkendende, forstående og nysgerrig på barnets perspektiv og underliggende motiver.

Det medfører at børn bliver tillagt alt for stort ansvar ift. at træffe valg og fra at være set og hørt, får mange børn i dag lov til at overtage styringen, og det er et ansvar, som de ikke formår og ikke bør have.

Samtidig er der opstået et paradoks. For mens børnene på den ene side er kompetente individer, som dermed tildeles større ansvar, opfattes de samtidig som mere sårbare og skrøbelige end tidligere. Som nogen, der skal skånes, beskyttes og passes på og som ikke kan tåle den naturlige modgang, som livet indebærer.

Forældre spørger derfor oftere ind til barnets behov og hvad det har lyst til i målet om at fjerne ubehageligheder. Resultatet bliver, at krav og pligter hjemme mindskes.

Trivselskommissionen fremhæver denne tendens og skabte vældig debat om overbeskyttende og overvågende forældre.

Det er også her det intensive forældreskab er opstået, hvor alt, hvad forældrene gør tillægges direkte betydning for deres børns trivsel. Det er et stort pres og i praksis umuligt at leve op til. For vi bliver alle presset som forældre, når vores børn ikke gør som, vi beder dem om, og af og til taber man besindelsen, hvilket er uforeneligt med det moderne børnesyn.

Vi ved godt, at 'skæld ud', hverken er godt for en selv eller barnet, men det er samtidig også en naturlig del af livet og vidner om vis form for autencitet, frem for at konfliktsituationer altid søges løst gennem positive anvisninger med fløjlsblød stemmeføring. Det kan ingen leve op til – og specielt ikke, når man som lærer står i en klasse med 25 elever.

Det moderne børnesyn og de medfølgende urealistiske krav er dermed med til at undergrave lærerens autoritet. Når barnets perspektiv altid skal medtages ligeværdigt, bliver konsekvensen, at læreren skal bruge alt for lang tid på at forhandle om og på hvilken måde det enkelte barn skal løse opgaven i undervisningen.

Nogle gange burde, det være nok, at sige 'Fordi du skal!' Men sådan er det langt fra.

Da vi opførte krybbespillet havde vi en enkelt eller et par elever, der mistrivedes i hver klasse og selv da, var inklusionsopgaven det, som belastede lærernes arbejdsmiljø mest. For lærere er drevet af et ønske om at gøre en positiv forskel for eleverne – og når det ikke lykkes, fylder det.

I dag har den gennemsnitlige lærer i Ballerup 3-5 elever i klassen, som de oplever, ikke får den tilstrækkelige støtte, 31% har flere.

I årets social kapital-måling kan vi se, at alt for mange lærere oplever trusler om vold, fysisk vold og krænkende adfærd. I kommentarfeltet kan vi se, at det drejer sig om at blive mødt med groft og nedværdigende sprog fra elever i skolen samt fra forældre gennem Aula, telefon eller ved møder.

Der er ikke nogen enkel forklaring på denne udvikling, men forskningen peger mere og mere i retning af, at børns og voksnes skærmb brug har en negativ betydning for trivslen.

Skærme

I Danmark bliver det gennemsnitlige barn udstyret med en tablet i 5 års-alderen og en smartphone kort efter de har fyldt 8.

Skurken er især de sociale medier, hvor det tyder på, at der er en direkte sammenhæng mellem tidsforbrug og depressive symptomer, ligesom der er stærke indikationer på, at det går ud over læring og koncentrationsevne.

Gaming, streaming eller TV går fri, men man skal ikke glemme, at Netflix's grundlægger, Reed Hastings udtalte, at vores største konkurrent er søvn – og vi vinder!

Det vidner om en tech- branche, hvis hovedformål er at holde vores opmærksomhed for enhver pris, og det er stærke økonomiske kræfter, vi her er oppe imod. Derfor er jeg også glad for, at statsministeren i sin nytårstale sagde, at hun vil arbejde for, at tech-giganterne skal reguleres hårdere: De har tjent styrtende med penge på vores

børn og deres enorme formuer bør investeres i børn og unges trivsel. Det synspunkt står hun heldigvis ikke alene med.

Jeg tror, at min generation af forældre om nogle år vil kigge tilbage på denne tid, som det rene vanvid – lidt på samme måde som min generations forældre, nu godt kan se, at de bilture, uden sikkerhedssele og med masser af cigaretrøg for lukkede vinduer, nok ikke var det smarteste.

Jeg ville i hvert fald gerne have haft, at min datter havde levet i en tid, hvor sociale medier ikke var så stor en del hendes liv. For som forælder har jeg haft mere end svært ved at navigere mellem hendes pres om at være en del af det sociale fællesskab online og min viden, om hvor skadeligt det kan være. Det er ekstra brutalt, når man som barn er på kanten af fællesskabet og måske ovenikøbet udsat for mobning. For i dag slutter det ikke, når man kommer hjem og herfra kan man på sidelinjen følge med i, hvor de andre er sammen, mens man selv er alene.

Jeg er derfor glad for, at der i november blev indgået en aftale om aldersverifikation på sociale medier på 15 år og 13 med forældretilladelse i Danmark. I min optik kan det kun for langsomt med at få aftalen implementeret.

Nå tilbage til børnesynet i Ballerup.

Børne- og Ungepolitik

Vores egen Børne- og Ungepolitik og pejlemærker for skolen er gennemsyret af det nye børnesyn og fuldstændig rensat for ord som undervisning, elever og lærere.

I stedet står der “aktiviteter”, “læringsrum” og “læringsfællesskab”. Lærere bliver til “voksne” og “pædagogisk personale”, og eleven bliver til “barnet/den unge”.

Jeg var med i processen omkring Børne- og Ungepolitikken, hvor daværende skoledirektør, Anne Vang sad for bordenden. Der fik jeg trods alt vigtigheden af børnenes faglige udvikling og trivsel med – men i pejlemærkerne var medarbejderne ikke længere involveret, og så blev det i praksis “fri leg”, hvor også BFO-ledelsen skulle mene noget om skolen pejlemærker.

I 2017 udviklede Danske Undervisningsorganisationers Samråd i samarbejde med Undervisningsministeriet 12 pejlemærker for God undervisning. Her understreges at god undervisning først og fremmest har til formål at fremme elevernes faglige, sociale og personlige udvikling og dannelse. Den bygger på engagerede og fagligt kompetente lærere, som har tid, rammer og professionelt råderum til at planlægge,

gennemføre og udvikle undervisningen i et miljø præget af tillid og samarbejde. Samtidig er god undervisning kendetegnet ved tydelig faglig retning, høje forventninger til alle elever og fokus på progression. Den tager afsæt i elevernes erfaringer, foregår i et trygt og respektfuldt læringsmiljø og giver plads til refleksion, spørgsmål og fejl. Endelig er god undervisning varieret, demokratisk funderet og formår at bringe elevernes forskellige kompetencer i spil.

Hvordan kan det være, at noget så grundlæggende og rigtigt ikke længere må skrives i vores kommunale Børne- og Ungepolitik og pejlemærker for skolen? Det nedslående svar er nok desværre, at bag det hensynsbetændte, anerkendende narrativ ligger en mere håndfast virkelighed, der handler om kroner og ører.

Økonomi

Selvom Ballerup er en af de kommuner, der bruger allerflest ressourcer på folkeskolen, kan vi heller ikke følge med den økonomiske udvikling i samfundet. Den enkelte får flere penge mellem hænderne, mens udgifterne til det offentlige ikke stiger i samme grad. Det skaber en ubalance mellem forventningerne til velfærden – her skolen – og de ressourcer, der følger med. Det er velfærdsgabet.

“Som en topforsker i økonomi peger på, mangler vores folkeskole i dag cirka 4 milliarder kroner om året, hvis den skal kunne følge med samfundets udvikling – det handler ikke kun om lønninger, men også om, at skolen samtidig skal løse stadig større og mere komplekse opgaver med elever, der mistrives eller har brug for specialiserede tilbud.

“Det siger noget vigtigt om, hvorfor vi ikke bare kan ‘effektivisere os ud’ af udfordringerne: Folkeskolen er ikke en pølsefabrik, hvor man kan optimere processer, stramme op og øge produktionstakten. Undervisningen kan ikke effektiviseres på samme måde. Tiden med eleverne kan ikke skæres ned, lærernes faglige dialog kan ikke gøres hurtigere uden at tabe kvalitet — og når lønninger i samfundet stiger, følger de selvfølgelig også med for lærerne, uden at vi kan hente profit eller stordriftsfordele ud af folkeskolens opgave.

Så måske bør vi skele mere til, hvad der skal til, frem for hvad det koster. Vi er et rigt samfund, hvor der åbenbart er råd til fødevarechecks, billigere el, slik og kaffe. En noget tilfældig blanding, hvis du spørger mig.

Vi har et økonomisk råderum, som konstant udvider sig. Det sidste tal jeg hørte, var 107 milliarder. Derudover, så har staten gennem de sidste 16 år optjent en opsparing

på utrolige 800 milliarder. Det har ikke været med vilje, men en konstant undervurdering af, hvor mange indtægter der har været ift. udgifter. Disse penge kan man sagtens bruge uden, at de mangler et andet sted.

Man kunne fx lade kommunerne bruge flere penge. Her er økonomien stram og på skoler "effektiviserer" man ved at ansætte flere pædagoger. Det ser godt ud i regneark: Pædagoger i Ballerup er 20% billigere, kan levere flere timer, og har langt mindre forberedelsestid. Men går man et stik dybere, dukker de kendte udfordringer op.

Samundervisning

EVA udgav i august 2025 en undersøgelse om "samundervisning". Den pegede på, at det at være to i undervisningen ikke er en kvalitet i sig selv.

Der er tre hovedudfordringer, der i praksis hænger sammen:

1. **Roller og ansvar er uklare** → hvilket skaber risiko for gnidninger og dårligt samarbejde i klasserummet. Lige så berigende et godt samarbejde kan være - lige så belastende kan det være, hvis man går skævt af hinanden.
2. **Der er ikke tid til fælles forberedelse** → man får ikke aftalt roller, plan, co-teaching, evaluering
3. **Kompetencerne matcher ikke behovet** → hvis målet er læsning, kræver det læsefaglige kompetencer, ikke bare "en ekstra hånd".

I EVA's rapport er "assistent" og "støtteperson" de hyppigste roller, men også dem med mindst effekt på læring. De roller kan pædagoger ofte varetage fint. Men når vi taler, "medunderviser" og "specialist" – hvor der er størst sandsynlighed for høj kvalitet – så kræver det lærere med de rette kompetencer (evt. vejledere, faglige ressourcepersoner og i nogle tilfælde PPR-specialister)

Og uanset model: Det kræver fælles forberedelse – og en struktur der faktisk gør den mulig. Her må vi også kigge indad: Hvor gode er vi egentlig til at bruge fælles forberedelse, når den er der? Vi koster mere end pædagoger i både tid og penge – og der er en naturlig forventning om højere faglig kvalitet. Det skal vi levere på, ellers bliver tolærerordninger valgt fra.

Merete Risager – den tidligere undervisningsminister – har i min optik en sund skoleforståelse og en evne til at sige det åbenlyse. Hun peger på det paradoks, at vi i

dag har omkring 10.000 uddannede pædagoger ansat i folkeskolen, mens vi samtidig mangler et langt større antal i daginstitutioner, fritter og klub.

Pædagogerne kom ind i skolen med folkeskolereformen og de lange skoledage. De lange skoledage er væk – men pædagogerne er blevet.

Samtidig er pædagogernes rolle i folkeskolen gennem folkeskoleloven defineret som understøttende. Det betyder, at der både juridisk og fagligt er en forskel på læreres og pædagogers opgave i undervisningen.

Lærere har ansvaret for undervisningen og har en uddannelse rettet mod fag og didaktik, mens pædagogernes opgave er at understøtte elevernes deltagelse og trivsel.

Der vil derfor altid være en naturlig ubalance i undervisningssituationen – ikke på grund af personerne, men på grund af lovgivningen, uddannelsen og ansvaret.

Samtidig betyder pædagogernes opdelte arbejde mellem skole og BFO, at de ofte kun delvist kan deltage i teammøder, fælles forberedelse og den samlede undervisningsopgave.

I samme periode har trivslen ikke udviklet sig positivt, selvom det netop var et af hovedargumenterne for at bringe pædagogerne ind i skolen.

Hvis vi virkelig mener, at den tidlige indsats er afgørende, rejser det et oplagt spørgsmål: Hvorfor prioriterer man så ikke at skabe bedre løn- og arbejdsforhold i vuggestuer og daginstitutioner, hvor pædagogernes kompetencer er helt centrale?

Parallelt med denne udvikling er en stadig større del af skolens ressourcer blevet bundet i det specialiserede område.

Udgifterne til det specialiserede område presser

I Ballerup udgør specialområdet i dag 29,6 % af det samlede skolebudget. Hvis andelen var forblevet på det tidligere niveau, ville der have været omkring 9 millioner kroner mere til almenområdet.

Det er baggrunden for, at Ballerup – ligesom en række andre kommuner – har rettet blikket mod erfaringerne fra Lillehammer.

Her har man siden 90'erne arbejdet systematisk med at flytte ressourcer fra specialområdet til almenområdet, blandt andet gennem mindre klassekvotienter på

14-19 elever, flere lærere og pædagoger i undervisningen og et tættere samarbejde med PPR. Læseresultater er markant forbedrede

I Lillehammer undervises hovedparten af eleverne i almenklasser, mens en mindre andel modtager støtte i forskelligt omfang, og en relativt lille gruppe undervises i specialiserede tilbud, der i de fleste tilfælde ligger på samme skole.

Rapporten peger samtidig på en række forudsætninger for denne organisering:

- at der er tilstrækkelige personaleressourcer i almenområdet
- at lærere har adgang til relevante kompetencer og sparring
- at støttefunktioner som PPR arbejder tæt sammen med lærerne
- og at omstillingen sker over en længere årrække

I Ballerup har man valgt at indlede arbejdet i indskolingen med henblik på gradvist at opbygge erfaringer.

Samtidig er det indlysende, at lokale forhold har stor betydning. Ballerup og Lillehammer har forskellige strukturelle og socioøkonomiske forudsætninger, hvor socioøkonomien i Ballerup er lav, er den høj i Lillehammer, og hvor afstandene er korte og skolerne er store i Ballerup, er det modsatte tilfældet i Lillehammer.

Men udviklingen med stigende udgifter til det specialiserede område, der dræner ressourcer fra det almene område skal vendes, hvis vi nogensinde skal lykkes med inklusionsopgaven, så lige nu er det vores bedste bud.

De fire overordnede arbejdsgrupper

Når man har komplekse problemer, er svaret ofte en kommission, ekspertgruppe eller en arbejdsgruppe og aldrig før har jeg deltaget i så mange arbejdsgrupper. Måske er Løkke ligefrem blevet inspireret af Ballerup i sin grønlandske arbejdsgruppe – næppe.

Lige for at sætte rammen: Der er fire overordnede arbejdsgrupper, hvor jeg sidder med i de to, og hvor der er lærerrepræsentanter i de tre.

PPR tæt på

Line, der TR på Rugvænget og Sanne, der TR i PPR og Hovedstyrelsesmedlem sidder med i "PPR – tæt på". Nogle arbejdsgrupper når mere end andre og hovedformålet i denne arbejdsgruppe er at komme med anbefalinger til, hvordan man som PPR kan komme tættere på praksis. Gruppens arbejde er endnu ikke afsluttet, men efter adskillige møder er man enige om en definition af PPR tæt på, hvor ord som

sparring, understøttelse, inddragelse, fleksibilitet og refleksion fremgår, men hvor den reelle deltagelse i praksis gennem observation, planlægning, afprøvning og evaluering af de foreslåede tiltag udestår.

Jeg er overbevist om, at jeg ikke er den eneste, der synes, at der mangler det essentielle, hvilket muligvis har afstedkommet, at ledelsen i PPR lige har gennemført en kæmpe undersøgelse om PPR's virke i praksis for at få svar på, hvad behovet egentlig er.

Man har spurgt samtlige ansatte og forældre, så man mener det ret alvorligt - og forhåbentlig kommer der svar tilbage, som giver anledning til, at PPR tæt på praksis udover vigtig sparring på møder, også er mere deltagende i praksis i klasselokalet.

Arbejdsgruppen om opsplitning af gruppeordningen

Nu er det jo sådan, at når man kommer med anbefalinger, så er det kun en anbefaling og ikke en beslutning. Det blev tydeligt understreget med anbefalingen fra arbejdsgruppen "specialundervisningstilbud, der skaber adgang til fællesskaber". Her var arbejdsgruppens anbefaling, at man opsplittede gruppeordningen på Hedegårdsskolen og flyttede eleverne med andre udfordringer end autismspektrumsforstyrrelser til Skovvejens Skole.

Hovedargumentet var, at den voldsomme stigning i antallet af gruppeordningselever skabte store lokalemæssige udfordringer for Hedegårdsskolen. Der var og er pres på faglokaler, alle kvadratmeter udnyttes til det sidste, hvilket fx betyder, at man har undervisning i selv de små lokaler, der ligger klos op ad idrætshallen. Målet om udslusning af elever til almenområdet kan ikke lade sig gøre i praksis – alene grundet det høje antal elever.

Det siger sig selv, at det skaber et presset arbejdsmiljø, når kolleger må kæmpe om at finde plads til eleverne. Der var derfor enighed blandt ledelse og ansatte om, at noget måtte gøres.

Desværre havde man ikke været lige så opmærksom på at involvere Skovvejens Skole, som i den mellemliggende periode havde en årgang på mellemtrinnet, hvor forældrene med hidtil uset styrke valgte at holde deres børn hjemme, indtil de var sikre på, at det var trygt for dem at gå i skole igen.

En distriktsskoleleder stoppede, Kirsten Weiland vikarierede fra Baltorpskolen og en ny distriktsskoleleder, Per Hovmand kom til, og opsplitningen af gruppeordningerne landede som en af de første opgaver på hans bord.

Samtidig var kommunalvalget lige oppe over og en beslutning skulle tages. Politikerne udskød beslutningen i første omgang, da høringsvaret fra Skovvejens Skole satte spørgsmålstegn ved, om det nu også var rigtigt, at den ekstra kapacitet, man kunne se i bygningsplanerne fra rådhuset, også stemte overens med den faktiske virkelighed.

Et meget specielt ekstraordinært børne- skolepolitisk udvalgsmøde blev afholdt på Skovvejens Skole, hvor politikerne skulle se rammerne ved selvsyn. Det endte med at politikerne forkastede arbejdsgruppens forslag og senere besluttede, at processen skulle køre om med de nyvalgte politikere som beslutningstagere. Hedegårdsskolen fik som midlertidig løsning tildelt pavilloner, som først kommer til at være der fra næste skoleår.

Status er nu, at der stadig kun er to skoler med ledig kapacitet, Skovvejens Skole og Måløvvej Skole. Man vil også se på muligheden for gruppeordninger på samtlige skoler, men kapaciteten udfordrer på Skovlunde og Baltorpskolen, hvor elevtallet er stigende, og så er man bekymret for, om gruppeordninger på alle skoler vil være en bæredygtig løsning. Det sidste kapitel er ikke skrevet i denne sag.

Hovedarbejdsgruppen – en alment skole, der kan mere for flere

Det var noget af en omvej, men tilbage til arbejdsgruppen "En alment skole, der kan mere for flere". Det er den arbejdsgruppe, som bidrog med "huset" og som hele syv underarbejdsgrupper udspringer fra

Som I kan se, er huset bygget op af indsatser, hvor der til de fleste af disse er tilknyttet en arbejdsgruppe. Lige nu er der fire arbejdsgrupper, som enten er i gang eller er afsluttede. Det er de grønnt markerede.

Nogle få af jer har deltaget i disse arbejdsgrupper – tak for det! To arbejdsgrupper er ganske konkrete.

Revitalisering af BAL

Gruppen med "*Det gode samarbejde*" arbejder med en forenkling af BAL – eller som kommunen kalder det: "*Revitalisering af BAL*". Jeg ved ikke, hvor mange af jer der har gået og savnet, at BAL blev vækket til live. Måske frygter I det mere?

Når jeg spørger styrelsen, ligger det i hvert fald ikke højt på ønskelisten. Mange oplever, at BAL ikke bliver brugt længere, fordi det er for tidskrævende, og derfor er opdraget at lave en enklere version.

I arbejdsgruppen er de fleste ledere glade for BAL, mens jeg har det lidt mere afdæmpet forhold til det. Et af hovedargumenterne er at alle kender BAL og farverne, og at vi ikke må miste de opretholdende faktorer.

Resultatet blev, at BAL nu er samlet på ét stort ark, som kan udfyldes i fællesskab. Det giver faktisk god mening. Men udfordringen er, at det er svært at forenkle noget uden også at ændre det.

Den nye version har fået navnet *Turbo-BAL*. Jeg kan ikke se den store forskel fra den gamle – andet end at det nu er samlet på papir og måske lidt lettere at bruge.

Og så hedder det jo *Turbo*. Og Når noget hedder *Turbo*, så går det stærkt!

Som I nok kan forstå, så er det supersvært at sidde i kommunale arbejdsgrupper og være lærernes stemme. Alt for ofte oplever jeg, at jeg i situationen skal vurdere, hvad jeg mener lige her uden at have afprøvet det selv for nyligt i praksis. BAL-arbejdsgruppen er et udmærket eksempel på dette og da jeg sagde, at vi manglede konkrete erfaringer fra lærere med turbo-BAL, så blev det besluttet, at konkrete lærerteams – gerne med BAL-erfaring skulle afprøve det nye. Så det er altså min skyld, hvis I møder en leder, der vil afprøve turbo-BAL i lige netop jeres team.

Tid til fælles forberedelse

I arbejdsgrupperne “Tid til fælles forberedelse” og “Flere hænder i læringsrummet” kom mange af de samme drøftelser.

Præmissen i “Tid til fælles forberedelse” er, at vi skal fokusere på, hvad der skal til for et optimalt lærer/pædagog-samarbejde.

Jeg gik ind i arbejdet – også selvom min grundholdning er, at hvis man vil have højere kvalitet i undervisningen, så er det lærere, der skal være den ekstra ressource. Men hvis vi ikke er med i de rum, risikerer vi, at ambitionerne bliver ved mødelokalet – langt fra praksis.

Essensen er stadig den samme: Hvis man vil have et reelt, ligeværdigt samarbejde mellem lærere og pædagoger i undervisningen, kræver det fælles forberedelse. Og det er svært i praksis:

- Pædagogtid til forberedelse skal tages fra tiden i klassen eller BFO
- Lærertid til forberedelse skal øges, ellers bliver samarbejdet ikke reelt

- Og det skal ligge som en skemabrik, der både respekterer, at lærere ikke først skal mødes, når BFO lukker kl. 17.00 og at det er svært for pædagoger at mødes i BFO's åbningstid.

Samtidig taler vi om en udvidelse i størrelsesordenen 45 minutter. Hvor meget kan man reelt nå at afklare roller og planlægge co-teaching på den tid – i forhold til de lektioner, man er sammen?

Jeg mener, at hvis vi tilføjer mødetid, så skal vi også fjerne anden mødetid – eller sænke undervisningmax yderligere. I kan nok regne ud, at det sidste er en holdning, som jeg i arbejdsgruppen står rimelig alene med. Heldigvis er Morten med mig!

I "Flere hænder i læringsrummet" arbejdede vi med konkrete regneark for bemanningen i indskolingen: Hvad sker der, hvis man konverterer vejledningstid til tolærertimer? Vi talte belægningsgrad pr. lektion – altså hvor mange lærere og pædagoger man kunne have pr. time. Det giver et ret interessant indblik den konkrete bemanning. Vi er dog langt fra færdige her.

I begge grupper drøftede vi også, om fleksibelt skema eller selvstyrende teams kan give bedre ressourceudnyttelse?

I kan derfor også forvente, at årgange eller afdelinger vil blive spurgt, om det er noget, som man her har lyst til at afprøve.

I mange af vores omkringliggende kommuner har man årelange erfaringer med dette, og spørgsmålet om fleksibelt skema og selvstyrende teams, er altid noget, der deler vandene mellem lærere. Nogle, der har prøvet det hader det som pesten, mens andre elsker det.

Jeg har intet imod, at det afprøves i praksis – men udgangspunktet skal være årgangsteams, der selv ønsker at prøve det. Hvis det trækkes ned over hovedet, er det på forhånd dømt til at gå galt.

Politisk indflydelse og kommunalvalg

Det er en spændende tid, hvor jeg som kredsformand gør alt, hvad jeg kan for at påvirke ledelse, forvaltning og politikere til at tage beslutninger, som går vores vej. Af og til kan jeg godt blive ramt af modløshed og føle, at jeg ikke gør en reel forskel, men så hiver jeg et klip frem fra kommunalvalget i efteråret, hvor Konservative satte ord på Ballerup Lærereforenings betydning for skolepolitikken.

Kan man få større anerkendelse af vores forenings arbejde?..... Det er dog ikke et helt sandfærdigt billede, hvis vi havde den fulde indflydelse, ville vores skolevæsen se noget anderledes ud.

Vi har dog et rigtig godt samarbejde med de fleste partier og i særlig grad med, dem som har muligheden for at træffe beslutningerne. I mange år har det været Socialdemokraterne alene, men nu er SF, Radikale og Enhedslisten også med i konstitueringsaftalen. Udvalgsposter, som socialdemokraterne tidligere sad tungt på, er nu fordelt meget mere bredt og det bliver spændende at følge, hvad det kommer til at betyde for os. I efterårets kredsblad havde vi et kommunalvalgsindstik, hvor alle partier havde mulighed for at svare på de samme spørgsmål fra os. Det tegnede et overordentligt positivt billede af politikere, der er positive over for at investere i vores folkeskole.

Klasselærerfunktionen

Socialdemokraternes valgforslag om mere tid til klasselærerrollen bliver fra næste skoleår virkelighed. Formålet er, at der skal være mere tid som undervisningstid med klassen, hvor man er to sammen, fx for at lave flere trivselstiltag direkte i undervisningen, samt til at være i dialog med elever, forældre og andre vedr. den enkeltes elevs læring, trivsel og udvikling.

Aftalen udmøntes konkret med at alle klasser får en time der lægges der hedder KSF (Klasselærerfunktion) og som lægges som to-lærertid i klassen. Uanset udmøntning, skal den nye ressource tilføres oven i det, den enkelte skole allerede har ift. klasselærerrollen.

En styrkelse af klasselærerfunktionen er et konkret resultat, som kun er kommet igennem grundet vores gode samarbejde med det politiske niveau.

I denne kommende tid skal vi tale med politikerne om en mulig nedlæggelse af maj-børnene for at have færre skift, vi skal drøfte børnehaveklasse, skolevision i sammenhæng med skolestruktur, de fysiske rammer, mellemformer og meget mere.

Og vores mulighed for at bevare den store indflydelse, vi trods alt har, sker kun gennem tydelig opbakning fra jer.

Organisation og fællesskab

Når jeg ser ud over forsamlingen i dag, er jeg glad for at se alle jer der er mødt op, men vi må også erkende, at det er blevet sværere at samle medlemmer til faglig klub

og GF. Vi er i også i år lidt færre fremmødte end sidste år og sådan har det været i et par år.

Ballerup Lærerforenings generalforsamlinger har altid været noget helt specielt – også ift. andre kredse, hvor man ikke har kunnet samle medlemmer i samme grad som os. Måske er det daglige arbejde nu bare så hårdt, at fritiden en fredag er blevet en højere prioritet? Vi ved det ikke, men vi har en forpligtigelse til at flytte os derhen, hvor vores medlemmer er.

Og de er i hvert fald på vores medlemsweekend, som de sidste to gange har været et kæmpe tilløbsstykke – og hvor var det fedt at være sammen med jer!

I foråret 2025 begyndte vi en proces i styrelsen i Ballerup Lærerforening, der handlede om vores strategiske målsætninger. Vores tillidsrepræsentanter, som altid har fingeren på pulsen ift. hvad der foregår lokalt på den enkelte skole, fik til opgave at gå et spadestik dybere og tale med medlemmer, hvis stemme sjældent kom frem til møder. Måske har nogle af jer mødt en særdeles interesseret TR, der nysgerrigt har spurgt ind til hvad der giver jer glæde og hvad der frustrerer i jeres arbejdsliv?

For det er netop i glæden og frustrationerne, hvor vi finder nøglen til, hvad der rører sig blandt jer – og ligesom samfundet ændrer sig, gør I også. Det kan vi desværre også se på vores organiseringsgrad, hvor lidt flere end tidligere vælger ikke at være medlem. I løbet af de sidste 5 år er vi gået fra en organisationsgrad på 93,1% til lige i underkanten af 90%.

Det er stadig den højeste organiseringsgrad blandt alle fagforeninger, men det taler ind i en tendens, hvor flere ikke vælger medlemskab af foreningen og det er en kæmpe udfordring for os! Vi bliver derfor nødt til at komme tættere på, hvad der rører sig, så vi er relevante for alle potentielle medlemmer.

Det er blandt andet i dette lys, som I skal se tilblivelsen af vores nye strategiske målsætninger, som blev vedtaget af styrelsen i januar og som i om ikke så lang tid vil kunne dykke ned i på vores hjemmeside. Målsætninger handler selvfølgelig om jer og om, hvad vi kan gøre for at forbedre jeres løn- og arbejdsvilkår, arbejdsmiljø, og så handler det også om, hvordan vi kan fastholde og rekruttere flere lærere.

Det kræver, at vores politikere har et højt ambitionsniveau omkring folkeskolen, og at de i forlængelse heraf prioriterer ressourcer til skolevæsenet, så vi kan tiltrække arbejdskraft gennem gode løn- og arbejdsforhold.

Som noget forholdsvist nyt mangler vi matematiklærere på flere skoler, ligesom det længe har været meget svært at skaffe musik, tysk og naturfagslærere. Og så har jeg slet ikke talt om udfordringerne med at få fat i lærere til basisdansk og DSA.

Udsigterne er dystre og jeg håber derfor, at folkeskolen fortsat vil fylde som et vigtigt tema i valgkampen og meget gerne på en sådan måde, at kommunerne får økonomi til at prioritere ordentlige arbejdsvilkår i folkeskolen, så flere af de hen mod 40.000 uddannede lærere, der har job uden for folkeskolen vil få lyst til at vende tilbage.

I statistikker kan vi se, at udfordringen især ligger i de første år som lærer, hvor næsten 25% af de nyuddannede har forladt lærerjobbet i folkeskolen efter 5 år.

Den udvikling skal vi simpelthen have vendt og i Ballerup er vi lige nu i gang med at forbedre modtagelsen af nye lærere – som i kommunalt lingo hedder onboarding, samtidig med, at der kører et projekt med uddannelsesstillinger på flere skoler. Det bliver spændende at følge resultatet af dette.

På 1. salen har vi alle unge mennesker, som går med lærerdrømme. To går på KP og min datter går i 10 kl. og har lige lavet OSU-opgaven om det at være lærer. Så selvom vi til tider kan lyde lidt gamle og sure, så ved vi også, at det at være lærer er et af de mest meningsfulde og berigende jobs man kan have. Det skal vi være bedre til at tale op, så flere vælger at blive lærer.

OK26

Til sidst vil jeg sige lidt om OK26. I disse dage forhandles løn- og arbejdsvilkår for lærerne – også kaldet organisationsforhandlinger. Det kommunale forlig er på plads og I kan se frem til reallønsforbedringer. De generelle lønstigninger vil ligge på 6,27% og den forventede prisudvikling er på 4,36% over de næste tre år.

Derudover er der yderligere 2% som DLF lige nu forhandler konkret for os lærere. Disse kan både gå til yderligere løn eller forbedringer af vores arbejdsvilkår.

Som noget nyt er der enighed om en fritvalgsordning, hvor omsorgsdage, seniordage mm. samles på en fritvalgskonto, som der månedligt betales ind til. Her kan I vælge at anvende kontoen til løn, pension eller frihed. De lærere, der ikke har ret til omsorgsdage eller seniordage har nu ret til 1 fridag. Ordningen træder først i kraft januar 2028 og de nærmere bestemmelser om, hvordan det bliver konkret, kan jeg ikke svare på endnu. Der er også god tid.

Derudover, så er vilkårene for barsel forbedret, ligesom barns sygedag er udvidet til 3 barns sygedag + 0-dagen, hvor man kan blive ringet hjem.

Gordon har udtrykt stor tilfredshed med aftalen, som har været svær at komme igennem med. Når det endelige resultat er på plads, vil der blive informeret i Folkeskolen og jeres tillidsrepræsentanter vil også blive klædt på til at kunne forklare det inden I skal stemme.

Afslutning

I denne beretning har jeg helt afholdt mig fra at kommentere verdenssituationen, for jeg ved slet ikke hvor jeg skal begynde, men en ting ved jeg, og det er, at aldrig har det været vigtigere at leve op til folkeskolens formål om at udvikle elevernes viden og færdigheder og kompetencer, så de kan tage reflekteret stilling til samfundet og dets udvikling.

Aldrig før har de demokratiske grundværdier og spilleregler været så udfordret og i min tid har de ikke været vigtigere.

Den 24. marts er det en demokratiets festdag i Danmark og jeg håber, at I alle vil benytte jer af jeres demokratiske ret, at I vil indgå aktivt i diskussioner om folkeskolen, hvor det giver mening, og at I medtænker folkeskolen, som et vigtigt element i jeres stemme.

Tak for ordet!